

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci žalobce: **ZAPA beton a.s.**, IČ 25137026, se sídlem Praha 4, Vídeňská 495, zastoupeného: JUDr. Ludmilou Maškovou, advokátkou v Praze 10, Říčanská 7, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Praha 5, Mariánské náměstí, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19.3.2012, č.j. S – MHMP 53353/2012/DOP 04/Zz,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Magistrátu hl.m.Prahy ze dne 19.3.2012, č.j. S – MHMP 53353/2012/DOP 04/Zz se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 8.808,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce JUDr. Ludmily Maškové, advokátky.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včas podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí Magistrátu hl. města Prahy, odboru dopravy ze dne 19. března 2012, č.j. S – MHMP 53353/2012/DOP 04/Zz, který jako odvolací orgán zamítnul odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Úřadu městské části Praha 10, odboru životního prostředí, dopravy a rozvoje, ze dne 31.10.2011, č.j. P-10-1226386/2011, o uložení pokuty ve výši 10.000,- Kč podle ust. § 42b odst. 5 písm. a) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, žalobci za spáchání správního deliktu podle ustanovení § 42b odst. 1 písm. b) zákona o pozemních komunikacích,

čímž porušil ustanovení § 25 odst. 1 a odst. 6 písm. c) bod 3 téhož zákona. Výrokem II. byla uložena žalobci povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s ust. § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb.. Žalobce se měl správního deliktu dopustit dne 9.8.2011 nepovoleným zvláštním užíváním komunikace Šrobárova na části chodníku a zeleného dělicího pásu u objektu č. 16 v Praze 10 při provádění stavebních prací.

Žalobce v žalobě uvedl, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně i napadené rozhodnutí žalovaného se v podstatě opírá o tvrzení, že při kontrole realizované dne 9.8.2011 v ulici Šrobárova v Praze 10 bylo zjištěno, že u objektu č. 1870/16 na novém mozaikovém povrchu a zeleném pásu chodníku stojí zaparkovaný nákladní automobil Mercedes Benz, RZ 2AF 9306 (autodomíchávač betonu s čerpadlem) a napříč zmíněnou vozovkou stál druhý domíchávač RZ 8S5 5027, který přesunoval beton do zaparkovaného vozu s čerpadlem, přičemž obě vozidla byla označena názvem obchodní firmy žalobce. Důvodem pro uložení pokuty pak podle napadených rozhodnutí měla být skutečnost, že tato vozidla neměla povolení zvláštního užívání komunikace. Žalobce však namítá, že jak prvoinstanční správní orgán, tak žalovaný se zcela nedostatečně zabývali skutečností, že žalobce není vlastníkem domíchávače RZ 8S5 5027, který měl porušit povinnost stanovenou mu ustanovením § 25 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, a tedy nelze ukládat pokutu osobě, která předmětný automobil nevlastnila ani neprovozovala. Nelze se ztotožnit se závěrem napadeného usnesení, že pro uložení pokuty za spáchání správního deliktu postačí, že na vozidlech se nacházelo logo žalobce.

Dále žalobce namítá, že v daném případě nebyly dány skutečnosti zakládající důvod pro uložení pokuty, neboť předmětný automobil Mercedes Benz, RZ 2AF 9306, který vlastní a provozuje žalobce, je vybaven zvláštním oranžovým výstražným světlem, které bylo zapnuto (napadené rozhodnutí vychází z údaje, že toto světlo zapnuto nebylo, avšak podle zjištění žalobce v provozu bylo), a proto v souladu s ustanovením § 42 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích není řidič takového vozidla povinen dodržovat povinnosti stanovené mimo jiné i v ust. § 25 cit. zákona. Z tohoto důvodu není uložení pokuty, které se o ustanovení § 25 odst. 1 a 6c) cit. zákona opírá, po právu, neboť toto ustanovení na daný případ nedopadá.

Z výše uvedeného dle žalobce tedy vyplývá, že napadeným rozhodnutím, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 10, odboru životního prostředí, dopravy a rozvoje, jakož i řízením jemu předcházejícím, byl porušen zákon a žalobci nezbyvá než se domáhat zrušení napadeného rozhodnutí soudní cestou.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě stručně rekapituloval průběh správního řízení a dále uvedl, že skutkový stav v rozhodnutích správních orgánů obou stupňů je dostatečně popsán a veškeré podklady pro rozhodnutí, právní úvahy a další relevantní náležitosti jsou v odůvodnění rozhodnutí obsaženy.

Na podkladě uvedených faktů žalovaný navrhl, aby příslušný soud žalobu v celém rozsahu zamítl.

Soud vyzval účastníky k vyjádření, zda souhlasí s tím, aby soud ve věci rozhodl bez jednání, a vzhledem k tomu, že se žádný z účastníků ve stanovené lhůtě nevyjádřil, rozhodl soud v souladu s ustanovením § 51 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), bez nařízení jednání.

Ze správního spisu předloženého žalovaným správní úřadem zjistil soud následující pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Dne 9.8.2011 v 9:30 hod byla provedena kontrola dokončení rekonstrukce chodníku ve Šrobárové ulici. Stavbu zajišťovala TSK hl. m. Prahy z finančních prostředků MČ Praha 10. Při kontrole bylo zjištěno, že u objektu č. or. 16 částečně na vjezdu a částečně na novém mozaikovém povrchu a zeleném pásu chodníku stojí zaparkovaný nákladní automobil (domíchávač betonu s čerpadlem) a provádí přesun materiálu do objektu. Napříč vozovkou stál druhý domíchávač, který přivezl a přesunoval beton do vozu s čerpadlem. Obě vozidla byla označena názvem společnosti ZAPA beton a.s., Vídeňská 495, 142 00, Praha 4, IČ: 251 37 026. Popisované činnosti, kterými docházelo k poškozování obnoveného chodníku, probíhaly za běžného provozu, bez povolení zvláštního užívání komunikace, přestože se zjevně jedná o užití místní komunikace pro provádění stavebních prací ve smyslu § 25 odst. 6 písm. c) bod 3. zák. č. 13/1997 Sb. o pozemních komunikacích. Kontrolu provedl pracovník OŽD ÚMČ Praha 10.

Dne 26.8.2011 zahájil Úřad městské části Praha 10, odbor životního prostředí, dopravy a rozvoje (dále též jen „správní orgán I. stupně“), proti žalobci, společnosti ZAPA beton a.s., správní řízení o projednání správního deliktu podle § 42b odst. 1 písm. b) a uložení pokuty podle § 42b odst. 5 písm. a) téhož zákona.

Dne 31.10.2011, č. j. P-10-1226386/2011 uložil správní orgán I. stupně žalobci pokutu ve výši 10.000,- Kč podle ust. § 42b odst. 5 písm. a) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, neboť se žalobce dopustil správního deliktu podle ustanovení § 42b odst. 1 písm. b) zákona o pozemních komunikacích, čímž porušil ustanovení § 25 odst. 1 a odst. 6 písm. c) bod 3 téhož zákona. Výrokem II. byla uložena žalobci povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč. Správní orgán I. stupně v rozhodnutí popsal skutkový stav totožně jako žalovaný ve vyjádření k žalobě a shodně jako v záznamu z kontroly a v odůvodnění dále uvedl, že společnost ZAPA beton a.s. nevyužila možnost vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, přestože k tomu byla vyzvána v Oznámení o zahájení správního řízení, které jí bylo doručeno do vlastních rukou dne 5.9.2011 prostřednictvím datové schránky a ve kterém byla informována o všech podkladech pro rozhodnutí.

Proti shora uvedenému rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal ve správním řízení žalobce odvolání, ve kterém uvedl, že dne 26.8.2011 obdržela ZAPA beton a.s. oznámení o zahájení správního řízení z důvodu údajného spáchání přestupku dle ustanovení § 25 odst. 1 a odst. 6 zákona č. 13/1997 Sb. K předmětnému oznámení se ZAPA beton a.s. nevyjádřila, protože se nezakládalo jak po právní, tak po věcné stránce na řádně zjištěné skutkové podstatě. Dále je odvolání žalobce totožné s obsahem žaloby.

O odvolání žalobce rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, kterým zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí prvostupňové. V odůvodnění rozhodnutí uvedl, že z obsahu správního spisu zjistil právní skutečnosti, které odvolací orgán přesvědčily o ztotožnění se s prvoinstančním rozhodnutím, tedy se správným zjištěním a posouzením skutkového stavu.

Městský soud v Praze přezkoumal dle ustanovení § 75 s.ř.s. napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba je částečně důvodná.

Přitom vycházel z následující právní úpravy:

Podle § 25 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, k užívání dálnic, silnic a místních komunikací jiným než obvyklým způsobem nebo k jiným účelům, než pro které jsou určeny (dále jen "zvláštní užívání"), je třeba povolení příslušného silničního správního úřadu vydaného s předchozím souhlasem vlastníka dotčené pozemní komunikace, a může-li zvláštní užívání ovlivnit bezpečnost nebo plynulost silničního provozu, také s předchozím souhlasem Ministerstva vnitra, jde-li o dálnici a rychlostní silnici, v ostatních případech se souhlasem příslušného orgánu Policie České republiky. Souhlas vlastníka se zvláštním užíváním podle odstavce 6 písm. c) bodu 3 a odstavce 6 písm. d) se nevyžaduje v případě, že se jedná o veřejně prospěšnou stavbu; k návrhu na zvláštní užívání může vlastník uplatnit námitky, o kterých rozhodne silniční správní úřad.

Podle § 25 odst. 6 písm. c) bodu 3 je zvláštním užíváním dálnice, silnice a místní komunikace užití dálnice, silnice nebo místní komunikace a silničního pomocného pozemku pro provádění stavebních prací.

Podle § 42b odst. 1 písm. b) právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že v rozporu s § 25 odst. 1 až 7 užije dálnici, silnici nebo místní komunikaci jiným než obvyklým způsobem nebo k jiným účelům, než pro které jsou určeny, anebo nedodrží podmínky stanovené v povolení zvláštního užívání.

Žalobce v první námitce namítá, že se jak správní orgán I. stupně tak žalovaný zcela nedostatečně zabývaly skutečností, že žalobce není vlastníkem domíchávače RZ 8S55027.

Tuto námitku soud shledal důvodnou. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí poukázal na to, že příslušný silniční správní úřad v průběhu celého řízení vycházel z loga – označení žalovaného, které bylo umístěno na obou vozidlech. Žalobce sice nereagoval na zaslané Oznámení o zahájení řízení, ale již v odvolání poukázal na to, že vlastníkem předmětného vozidla není. Ze správního spisu je patrné, že na základě této námitky prvostupňový správní orgán učinil dotaz na registr automobilů a zjistil, že vlastníkem vozidla skutečně žalobce není. S touto informací předložil spis žalovanému k rozhodnutí o odvolání, avšak žalovaný pouze konstatoval, že provedenou lustrací vozidel bylo zjištěno, že vozidlo RZ: 8S5 5027 patří jinému provozovateli a následně rozhodnutí potvrdil s odkazem na ustanovení § 9 zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění platném v době rozhodování správních orgánů o uložení pokuty. Podle tohoto ustanovení je podnikatel v silniční dopravě povinen označit vozidla taxislužby, autobusy, tahače a nákladní vozidla o celkové hmotnosti vyšší než 3,5 tuny, které používá k podnikání, svým obchodním jménem.

Soud si je vědom toho, že smyslem ust. § 9 zákona č. 111/1994 Sb., které ukládá podnikatelům v silniční dopravě povinnost označovat vozidla svým obchodním jménem, je umožnit rychlou identifikaci podnikatele, který dané vozidlo provozuje. Bylo by tak možné uložit pokutu podnikateli, který by své vozidlo zřetelně neoznačil svým obchodním jménem nebo je označil obchodním jménem jiného podnikatele. Nelze ale přičíst k tíži žalobce, že jiný podnikatel zneužil jeho logo, což je prokazatelné i z registru vozidel. Informace o vlastníku vozidla je podstatná i z hlediska naplnění skutkové podstaty správního deliktu, neboť subjektem správního deliktu dle ustanovení § 42b odst. 1 písm. b) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, je právnická nebo podnikající fyzická osoba, která ale musí splnit i další zákonem dané předpoklady, tedy že: v rozporu s § 25 odst. 1 až 7 užije dálnici, silnici nebo místní komunikaci jiným než obvyklým způsobem nebo k jiným účelům, než pro které jsou určeny, anebo nedodrží podmínky stanovené v povolení zvláštního užívání. Žalovaný ale pouze konstatoval, že vozidlo bylo zřetelně označeno jménem společnosti ZAPA beton a.s. a že je toto doloženo pořízenou fotodokumentací. Vůbec se ale nezabýval otázkou, zda žalobce

mohl být sankcionován dle § 42b odst. 1 písm. b) zákona o pozemních komunikacích, pokud nebyl vlastníkem vozidla. Odůvodnění uložení pokuty s odkazem na ustanovení § 9 zákona č. 111/1994 Sb. je zcela nedostatečné a nepřezkoumatelné

Důvodnou ale soud neshledal druhou námitku žalobce, ve které namítá, že předmětný automobil Mercedes Benz, RZ 2AF 9306, který žalobce vlastní a provozuje, je vybaven zvláštním oranžovým výstražným světlem, které bylo v době kontroly zapnuto. Z toho dovozuje, že dle § 42 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, řidič takového vozidla nebyl povinen dodržovat povinnosti stanovené mimo jiné i v ust. § 25 cit. zákona a že z tohoto důvodu není uložení pokuty, které se opírá o ustanovení § 25 odst. 1 a 6 cit. zákona, po právu, neboť na daný případ nedopadá.

V prvé řadě městský soud zdůrazňuje, že pokud se žalobce dovolává ustanovení § 42 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, které má podle něj obsahovat úpravu vybavení vozu zvláštním výstražným světlem oranžové barvy, je tento odkaz nesprávný, neboť § 42 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích upravuje uložení pořádkové pokuty. Proto se soud domnívá, že žalobce zaměňuje ustanovení § 42 zákona o pozemních komunikacích a zákona o silničním provozu, když nadto ust. § 42 zákona o silničním provozu špatně vykládá.

Pokud žalobce v podané žalobě hovoří o ustanovení § 42 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, měl zřejmě na mysli ustanovení § 42 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., zákona o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), který uvádí, že řidič vozidla vybaveného zvláštním výstražným světlem oranžové barvy smí tohoto světla užívat jen tehdy, mohla-li by být jeho jízdou nebo pracovní činností ohrožena bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Jestliže to vyžaduje pracovní činnost tohoto vozidla, není jeho řidič povinen dodržovat ustanovení pravidel provozu na pozemních komunikacích uvedených v § 4 písm. c), § 7 odst. 1 písm. b), § 11 odst. 2, § 12 odst. 1, 2 a 4, § 13, § 14 odst. 1 a 2, § 18 odst. 2 písm. b), § 22 odst. 3, § 24 odst. 4 písm. a), c), d), e), f) a g), **§ 25 odst. 1, 2 a 3**, § 26 odst. 3, § 27, § 28 odst. 2, § 30, 36, 37 a § 39 odst. 4 a 5; je však povinen dbát zvýšené opatrnosti, aby neohrozil bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Z dikce tohoto ustanovení ale jednoznačně vyplývá, že řidič „není povinen dodržovat ustanovení pravidel provozu na pozemních komunikacích“, tedy toho samého zákona, zákona o silničním provozu. Ustanovení § 25 odst. 1, 2, a 3 zákona o silničním provozu, stanovuje podmínky, které musí řidič dodržovat při stání a zastavení, nikoli povinnosti řidiče vozidla označeného oranžovým světlem. Z uvedených citací zákona o silničním provozu vyplývá, že závěr, který učinil žalobce, že pokud je vozidlo vybaveno zvláštním oranžovým světlem, které je v době činnosti zapnuto, nemusí disponovat povolením pro zvláštní užívání komunikace je nesprávný a mylný. Městský soud proto dospěl k závěru, že i pokud by na žalobcově vozidle světlo v době kontroly zapnuto bylo, což ale v průběhu celého správního řízení žalobce neprokázal, nemohlo by to nic změnit na závěru, že žalobce nemohl bez předmětného povolení komunikaci užívat. Jak soud již shora uvedl, souvislost mezi vybavením vozidla zvláštním oranžovým světlem a zvláštním užíváním komunikace bez nutnosti opatřit si povolení, ze zákona nevyplývá.

Žalovaný se v napadeném rozhodnutí s druhou námitkou žalobce vypořádal tak, že odkázal na ustanovení § 42 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu a uvedl, že účelem vybavení vozidla světlem oranžové barvy je jeho použití v situaci, kdy by mohlo k ohrožení bezpečnosti dojít. V opačném případě nemá vybavení vozidla tímto světlem smysl. Tedy pokud vozidlo nemá při pracovní činnosti zapnuté výstražné oranžové světlo, nemůže jeho řidič ani provozovatel se domáhat výhod vyplývajících u ustanovení § 42 zákona č.

361/2000 Sb, o silničním provozu. Žalovaný vycházel ze závěru, že vozidlo žalobce nemělo v době uskutečněné kontroly oranžové výstražné světlo zapnuté, což vzal za dostatečně prokázané z fotodokumentace pořízené při kontrole. Na základě tohoto zjištění učinil závěr, že pokud vozidlo nemá při pracovní činnosti zapnuté výstražné oranžové světlo, nemůže jeho řidič ani provozovatel domáhat výhod vyplývajících z ustanovení § 42 zákona č. 361/2000 Sb. Tento závěr je sice správný, ale pouze částečně, neboť nelze přehlédnout, že mezi výhodami uvedenými v § 42 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. není výhoda, která by umožňovala řidiči vozidla označenému oranžovým výstražným světlem zvláštní užívání komunikace bez povolení. Pokud tedy žalobce namítal, že mu nemohla být z důvodu činnosti vozidla, které je v jeho vlastnictví, uložena pokuta, protože vozidlo bylo vybaveno zvláštním oranžovým světlem, které bylo v době kontroly zapnuto, a proto nemusel mít ke své činnosti povolení, konstatuje soud, že žalobci povinnost opatřit si povolení k zvláštnímu užívání komunikace vznikla, a to bez ohledu na to, zda světlo bylo zapnuté, či nikoli. Podstatné pro posouzení, zda se žalobce dopustil správního deliktu vozidlem, které je v jeho vlastnictví, je že vykonával stavební činnost bez povolení tam, kde povolení mít měl. Proto soud neshledal tuto námitku důvodnou, i když lze připustit, že se s ní správní orgán mohl vypořádat podrobněji, neboť se např. vůbec nezabýval tvrzením žalobce, že na něj „ustanovení § 25 odst. 1 a odst. 6 písm. c) cit. zákona nedopadá“.

Ze shora uvedených důvodů proto dospěl soud k závěru, že žaloba je částečně důvodná a žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst.1, odst.4 s.ř.s.).

Žalobce měl se svojí žalobou úspěch a náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených a prokázaných nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst.1 s.ř.s. Tyto náklady spočívají v nákladech souvisejících se zastoupením advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném do dne 31.12.2012 za dva úkony právní služby po 2.100,- Kč (za převzetí věci, sepsí žaloby) a dva režijní paušály po 300 Kč. Celkem tedy činí náklady na právní zastoupení 4.800,- Kč. K tomu nutno připočítat daň z přidané hodnoty ve výši 21% z této částky, neboť zástupkyně osvědčila před soudem, že je plátcem této daně, která v dané věci činí 1.008,- Kč. Další náklady představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč. Proto soud přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení ve výši 8.808,- Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 18. listopadu 2014

JUDr. Hana Veberová
předsedkyně senátu